

Keif põllud, wäljad õnnista
Ja anna rohket leikust,
Ja nenda rahwast rõmušta
Kes tõstwad sagge'st kaebtust.
Kui wilja annad mulla seest
Ja kallo jaggad merre weest,
Siis same rohkest toito.

Keif kurjust Ma ja liinna seest
Oh sada armust ärra!
Ja seisa igga hinge eest
Et mitte sünniks kårra.
Keif tühja kangust, kerget meelt
Ja kawwalust, ja walle-keelt,
Oh Issa, sada ärra!

Oh! lasse rahwast õppida
Keif sedda head siln tundma;
Et nemmad wõttaks leppida
Ja noppest' järrel anda! —
Siis polle karta kurja keelt;
Waid selget armastusse meelt
On iggast pallest nähha.

Loda Summala peäle! ta tulleb
omma abbiga tõeste.

Waene kangur Mart istus hakna al, kur-
wa melega, ja watas firriko torni peäle, mis
ta kätte paistis. Ja se olli üks pühhapääw
hommiko. Keif, mehhed ja naesed, wannad
ja nored, firriko ridis, läksid firriko pole.
Kül olli Martil iggatseminne õige, ja wäg-
ga halle meel, et ta mitte ei sanud miinna
pühha kotta, sest ta olli sure waesusse pärrast
omma uema kue piddant ärramüma, ja üks
wanna katkend narro olli agga weel järrel.

Jah, wanna isakese meel olli kül koggoni
kurb: käed ristis, pea maas, silmad tilku-
sid wet. Ta löi ka wahhest silmad taewa po-
le, agga olli kui pool surnud. Wimaks wa-
tas kulla pole, sest seält otas ta omma wanna
kõrwast Marrit, kes olli lainud ühhe rikka
mehhe jure üht pissokest wanna wõlga noud-
ma, — sest waese mehhe riette järg pol-
nud üksi willets, waid ka iggapäwase pallo-
kesse luggo olli kül õiete waene: wiimsed